

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 243/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť PhDr. V. K., Š., zastúpeného advokátom JUDr. I. K., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Co 301/2009 z 31. marca 2010 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 30 C 99/2000 zo 14. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PhDr. V. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2010 doručená sťažnosť PhDr. V. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej

len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 301/2009 z 31. marca 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) zo 14. novembra 2007.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti vyplýva, že uznesením okresného súdu sp. zn. 30 C 99/2000 zo 14. novembra 2007 bol vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku v sume 500 000 Sk za odvolanie. Predmetné uznesenie okresného súdu napadol odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd svojím ostatným uznesením sp. zn. 7 Co 301/2009 z 31. marca 2010 tak, že zmenil prvostupňové uznesenie a stanovil výšku poplatkovej povinnosti sťažovateľa za odvolacie konanie na sumu 8 298,48 €. Predmetné uznesenie krajského súdu sťažovateľ napadol ústavnou sťažnosťou z dôvodu, že pri rozhodovaní okresného súdu a krajského súdu o jeho poplatkovej povinnosti došlo k porušeniu jeho ústavou garantovaných práv, a to „*práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy*“ a „*práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy*“ v spojení s „*právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru*“. Podstatou podanej sťažnosti je sťažovateľom namietaná absencia príslušných zákonných kompetencií vyššej súdnej úradníčky v rozhodovacom procese okresného súdu o poplatkovej povinnosti sťažovateľa v čase, keď jeho vec nemala zákonného sudcu (t. j. v období od 1. novembra 2007 do 3. februára 2009), dôsledkom čoho malo dôjsť k porušeniu ním označených základných práv a slobôd. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že „*Z dôvodu, že na okresnom súde v čase od 1. 11. 2007 do 3. 2. 2009 v sťažovateľovej veci nebol ustanovený žiadny zákonný sudca, je bezpredmetné skúmať, či v uvedenom čase vyššia súdna úradníčka... rozhodovala len v rozsahu oprávnení vyššieho súdneho úradníka, alebo aj o takých... otázkach, o ktorých môže rozhodovať len sudca osobne... odvolací súd... svojím rozhodnutím... legitimizuje paakt okresného súdu, ktorý nevydal sudca... sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv na všetkých stupňoch v sústave všeobecného súdnictva. Ani na jednom stupni sa však jeho námietkou, že vo veci nerozhodoval zákonný sudca... všeobecné súdy nijako nezaoberali...*“.

3. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„*1. Základné právo... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základné právo nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy..., ako aj právo podľa čl. 6*

ods. 1 Dohovoru... uznesením Okresného súdu... v spojení s uznesením Krajského súdu... porušené bolo,

2. Zrušuje sa uznesenie Krajského súdu... v spojení s uznesením Okresného súdu... a vec sa vracia Okresnému súdu... na ďalšie konanie,

3. PhDr. V. K. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 15.000,- €, ktoré je Krajský súd... povinný vyplatiť...,

4. PhDr. V. K. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia...“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

5. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozhodnutia okresného súdu preto, lebo na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu sp. zn.

30 C 99/2000 z 14. novembra 2007 podal riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím okresného súdu.

6. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Co 301/2009 z 31. marca 2010, z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v danom prípade sťažovateľ nevyčerpal všetky prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd v systéme všeobecných súdov účinne poskytuje, keďže v rozsahu namietaných skutočností (bod 2) nepodal voči namietanému uzneseniu krajského súdu dovolanie [§ 236, § 237 písm. f) a g) a § 239 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov].

7. Ústavou daná právomoc ústavného súdu neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je táto založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Aj podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

8. Ako to vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Keďže proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu bolo možné s ohľadom na sťažovateľom uvádzané okolnosti podať dovolanie, právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa má/mohol mať najvyšší súd ako súd dovolací, čím je/bola zároveň vylúčená právomoc

ústavného súdu. Z uvedených dôvodov bola preto aj táto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde uznesením ako neprípustná odmietnutá.

9. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2010